

Ціна: 30 центів.

СОНЯШНИК

The title 'СОНЯШНИК' is rendered in a bold, black, sans-serif font. It is centered within a decorative blue line-art illustration. The illustration features a large sunflower with a detailed, cross-hatched center and pointed petals. Above the sunflower, two stylized birds are perched on a branch. Below the sunflower, there are flowing, decorative lines and a small signature 'лев' on the right side.

РІК IV

ЧЕРВЕНЬ — 1959 — JUNE

Ч. 42

Учні українських шкіл на чужині беруть участь у культурно-громадському житті еміграції.

У Портленді, штат Орегон, США, відбулось шевченківське свято, яке влаштувало Т-во Приятелів Української Культури. Учениці Портленської школи **Галя Жадан, Ліда Більська, Марія Лукаш та Зіна Жадан** пошили для цього свята гарний український прапор.

На нашому фоті: Прапор, пошитий руками наших читачок і **Зіна Жадан** деклямує Шевченків твір.

Редакційний недогляд: У "Соняшнику" за квітень/травень ц. р. на останній сторінці видруковано вірша "А у понеділок..." під яким пропущено підпис автора. Авторкою цього гарного віршика є пані **Ніна Мудрик-Мриць**, яка, між іншим, сама не підписала його, а ми того не завважили і він так і видрукувався без підпису. Дуже перепрошуємо авторку і читачів за цей недогляд.

Редакція

Наша читачка з Норт Джілонгу, Австралія, **Люба Напірко**, 12 років, прислала розгадку казки-загадки "Вовк коза і капуста". Це перша розгадка, одержана з Австралії.

Казку-загадку про журавлів ("Соняшник", ч. 40/41, правильно розгадали школярки **В. Валах та Г. Глухова** з Монтреалю, Канада.

Журавлів було 36.

Наталя Забіла

РІЧКА

Річка, Мариночко, річка!
Швидше до неї — туп-туп...
Чиста, прозора водичка.
Ручкою, ніжною — хлюп!

Ходять, виблискують рибоньки,
швидко мигтять в глибині.
Далі не можна, там глибоко,
там черепашки на дні.

Ще покупатися хочеш?
Годі! Вилазь із води.
Сядь на м'якенький пісочок,
грійся на сонці, сиди.

З неба всміхається сонечко.
Синя ясна далина.
Наша малесенька донечка
буде здорова й міцна.

ЗАВІЗ

Заець-батько у крамниці
Піввідра купив пшениці,
Сів з пшеницею на віз
І на млин її завіз.

У млині коза в спідниці
Точно зважила пшеницю,
А мірошник, сплюх-борсук,
В діжку висипав мірчук,

Записав його у книжку
Та й вмовстився спати в діжку —
Ліг на лапу, і за мить
Так хропе, що млин тремтить.

Бідний заєць ледь не плаче:
Встань, борсуче, встань, земляче,
Та здери зайчаткам круп
І на кашу, і на суп,
Бо нема зимою паші,
Діти ж просять супу й каші.
— Хай пождуть зайчата трішки, —
Обізвався борсук із діжки. —
Я лиш зиму пересплю,
А весною круп змелю. —
Та й накрився з головою
Кожушиною новою.

Заєць схлипнув у млині:
— Що ж робить тепер мені? —
Лихо зайцеві у світі —

Пропадуть без манни діти.
Кізка ніжками туп-туп:
— Ми самі намелем круп! —
Та й бігом з відром угору,
В кіш пшеницю сипле скоро.
Затремтів старенький млин,
І почав молоти він...

Розпрощавшись з козою,
Заєць біг в лісі з крупою.
А до зайця навпрошки
Звідусіль спішать дітки,
Похуділі, помарнілі,
Та усі для зайця милі.
Заєць каже казку їм
І веде усіх їх в дім.
В домі зайця піч здорова,
А у ній сухенькі дрова.
Заєць дрова запалив,
У горня водиці влив,
Із відра засипав круп
Та й до печі туп-туп-туп:

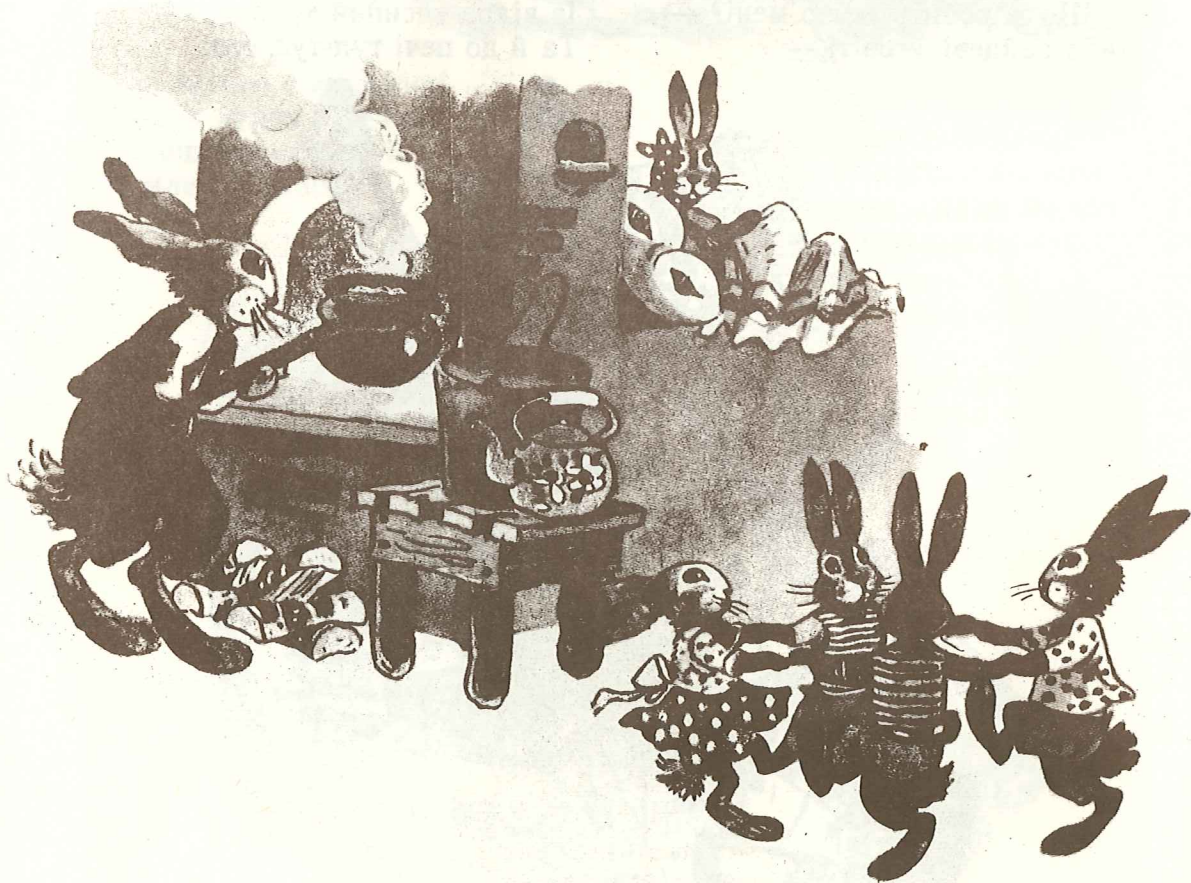

— Гей, варися, манна кашо;
На усю родину нашу...

Прямо з полум'я горщик
Заєць ставить на пеньок.
Каша вийшла бездоганна —
Діти всю поїли манну,
Потім ставши у кружка,
Станцювали козачка.
З того дня щодня без каші
Не жили зайчата наші,
І на диво звірини
Стали дужими вони.

Якось їх побіля лугу
Перейняв старий вовцюга,

Гнався, гнавсь за ними вовк,
А який із того толк?
Впав, захекавшись, в знемозі,
А зайчата на дорозі
Стали весело в кружка
Та й танцюють козачка.
Вовк дивився, вовк журився
І голодним в ліс поплівся.
Знав би він секрет зайців —
Сам би кашу манну їв!

ТАЙНА

А у мене новина:
В мене тайна є одна!

А яка у мене тайна,—
Я нікому не скажу.
От лиш Галочці, звичайно,—
Я із Галею дружу.

Тільки я скажу потому:
— Не кажи, гляди, нікому.
А розкажеш хоч комусь,
Я з тобою роздружусь.

Раптом ранком біля ганку
Зустрічаю я Тетянку.
Щось не терпиться мені:
Чи сказати їй, чи ні?

Я скажу лиш наодинці:
— Не кажи про це Маринці,
Бо Маринка наша все,
Як сорока, рознесе.

Бачу Катю — теж подружка.
Чи шепнути їй на вушко?

Чи сказати хоч слівце,
Щоб ніхто не знав про це?

Тільки що це? Вір не вір,
Знає тайну цілий двір.
Як це сталось? Чисте диво!
От яка я нещаслива!

Малюнки БЕ-ША

Дуже товсті ноги маю,
Ледве їх переставляю.
Син високий я на зріст,
Замість носа в мене хвіст.

БДЖІЛКИ

Малюнок А. НАВРОЦЬКОГО

Ольга СТРИЛЕЦЬ

Ой зацвіли липи, зацвіли,
Ой загули бджоли, загули.
Пахнуть липи біля школи,
І розказують їм бджоли,
Як жили,
Де були.

— Ми раніш літали через бір:
Був на луках добрий медозбір.
А тепер вже косять луки
Молодечі дужі руки
І до лип
Рій прилип.

Ой розлилось море на полях,
І у наших бджілок інший шлях:
Там, де гречка котить хвилі,
Не блакитні — ніжнобілі,
Рій гуде,
Праця йде.

Євген БАНДУРЕНКО

ТІЛЬКИ СИНІ

— А покажи-но Чорне море,—
Звернувсь учитель до Юрка.
Юрко підвівсь і пильним зором
По карті з краю в край блука.

Блукав, блукав, а по хвилині
Невинно очі підніма:

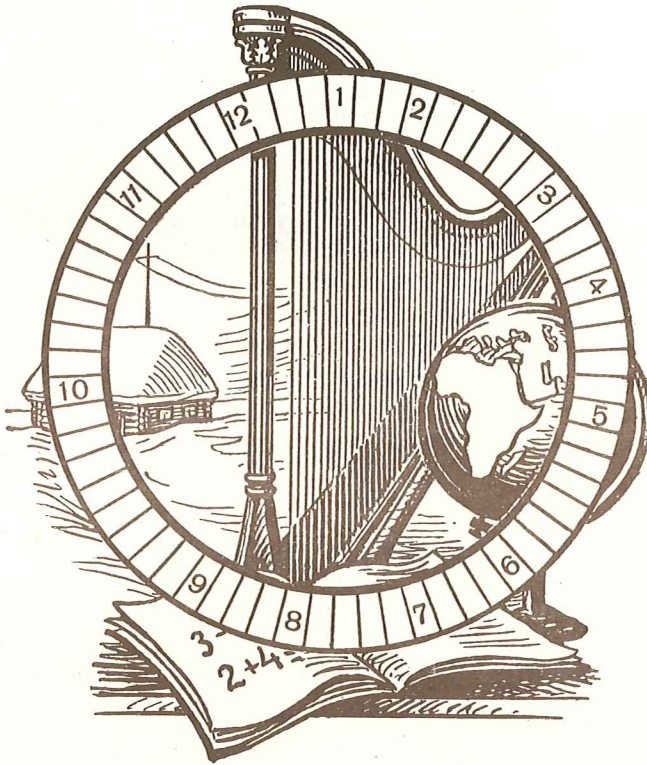
— А тут моря все тільки сині,
А чорних — жодного нема!..

ПОДУМАЙМО ТРОШКИ!

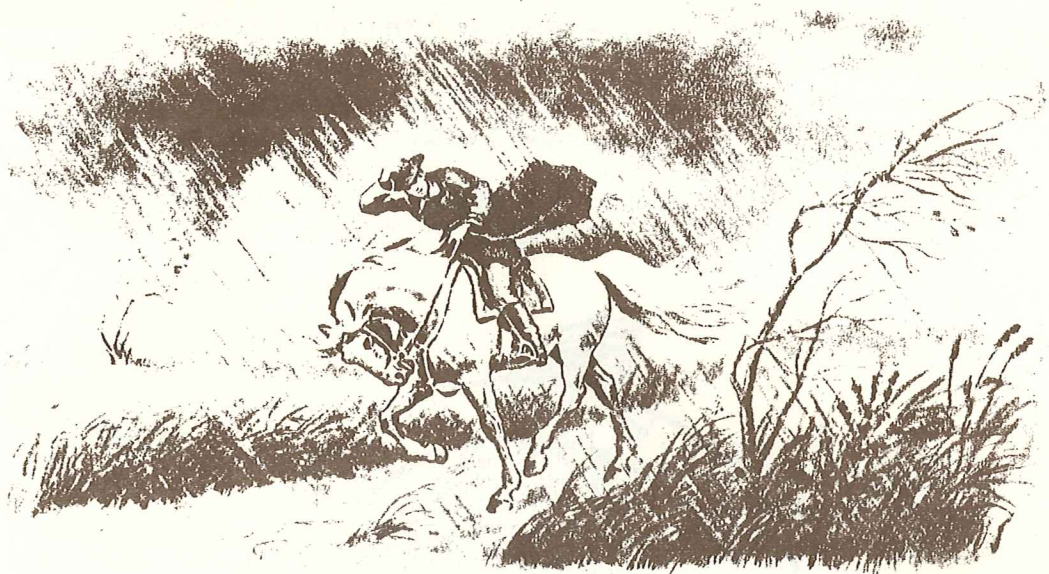
На букву «А»

Впишіть у клітки цього малюнка 12 слів, які починаються і кінчаються буквою *a* і мають таке значення:

1. Музичний інструмент.
2. Частина світу.
3. Морський хижак.
4. Хвороба.
5. Тварина.
6. Коло посередині цирку, де йде вистава.
7. Частина світу.
8. Навальний напад.
9. Наука про числа, виражені цифрами.
10. Повітряна оболонка навколо земної кулі.
11. Провід для вловлювання радіохвиль.
12. Найпростіша тварина.

Імена перших п'ятьох наших читачів, які пришлють розгадку малюнка-загадки "На букву «А»", видрукуємо в журналі.

К. Ушинський

ВІТЕР І СОНЦЕ

Одного разу Сонце і сердитий північний Вітер засперечалися про те, хто з них сильніший.

Довго сперечалися вони і, нарешті, вирішили помірятися силами на мандрівникові, який саме на той час їхав верхи по шляху.

— Поглянь, — сказав Вітер, — як я налечу на нього: вмить зірву з нього плащ!

Сказав — і почав дмухати щосили. Та чим більше натужувався Вітер, тим міцніше загортався мандрівник у свій плащ: він ремствував на непогоду, але їхав усе далі й далі.

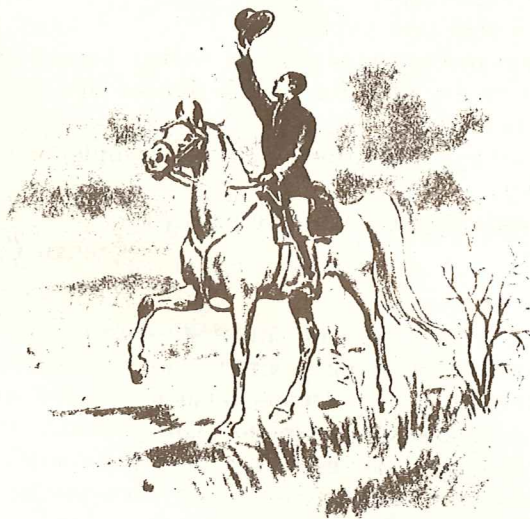
Вітер сердився, лютував, обсипав бідного мандрівника дощем і снігом; кленучи Вітер, мандрівник надяг свій плащ в рукава і підперезався паском.

Тут уже Вітер і сам упевнився, що йому плаща не стягти. Сонце, бачачи безсилля свого суперника, усміхнулося, виглянуло з-за хмар, обігріло, обсушило землю, а разом з тим і бідного напівзамерзлого мандрівника.

Відчувши тепло сонячних променів, він підбадьорився, подякував Сонцю, сам зняв свій плащ, згорнув його й приторочив до сідла.

— От бачиш, — сказало тоді Сонце лютому Вітрові, — ласкою та добром можна зробити значно більше, аніж гнівом.

УЧНІ РОЗПОВІДАЮТЬ ПРО СВОЄ НАВЧАННЯ

У Канаді є багато українських шкіл. Здебільша вони існують при церквах. Мабуть, найкращою школою щодо успіхів у навчанні є школа при православній парафії св. Покрови в Монтреалі: ця школа має фахових учительок, стала опіку священників (раніш покійного вже о. П. Архангельського, а тепер о. прот. Є. Чижіва — обидва з доброю вищою освітою), добре приміщення, школа повністю забезпечена якісними підручниками, картами України тощо, усі діти читають дитячі видання та книжки. Шкільний комітет при парафії очолює професор одного з харківських вузів А. Степовий.

Ми одержали цілу пачку листів від учнів старшої кляси цієї школи. Учителька В. Радченко дала дітям шкільне завдання: написати про своє навчання в "Соняшник" чи в дитячу сторінку "Українського Голосу". Діти писали самі, учителька нічого не поправляла, а листи так і вислала в редакцію. Ми майже не робили поправок — діти пишуть інколи грамотніше від дорослих!

Нижче друкуємо кілька з цих листів, бо всіх разом видрукувати не можемо за браком місця.

Редакція

Шановний Пане Редакторе.

Я учень старшої кляси рідної школи церкви св. Покрови у Монтреалі. У нашій клясі ми учимо географію, історію, літературу, українську мову і релігію. Я найдужче люблю історію. Я люблю читати про князів і гетьманів. Мені найдужче подобаються князь Олег і гетьман Богдан Хмельницький. Я хотів би, щоб ви в журналі "Соняшник" надрукували за гетьманів і князів.

Ми святкували свято Т. Шевченка. Була деклямація і хор, яким керував отець Чижів. Я люблю у церкві прислуговувати нашому отцю.

Я люблю нашу учительку, яка вчить мене другий рік. Вона називається Варвара Павлівна Радченко. Вона дуже добра до нас.

З пошаною

Генадій Сойко

Шановний Пане Редакторе!

Я маю 12 років і відвідую українську школу. Я дуже люблю українську мову, але не можу вчити багато віршів. Я читаю Тараса Шевченка, а віршів його знаю мало. Я хотів би, щоб Ви писали більше про історію та українську літературу в "Соняшнику".

Ми вчимо літературу, граматику, релігію, історію й географію. Вчимося п'ять годин, у суботу.

Бажаю Вам всього найкращого

Степан Старенький

Шановний Пане Редакторе!

Я ходжу до української школи. Ми вчимо історію України, географію, граматику і літературу. В підручнику літератури ми вже прочитали про Івана Котляревського і Григорія Квітку-Основ'яненка, а тепер ми читаємо про Тараса Шевченка. З граматики ми вивчаємо різні речення. Я найбільше люблю географію, бо хочу знати як там воно виглядає в Україні.

Не так давно ми святкували свято Тараса Шевченка і я деклямував вірш "І золотої й дорогої".

Бажаю Вам щастя і здоров'я!

Віктор Цвітков

Шановний Пане Редакторе!

Я називаюся Галя Глухів. Я ходжу до Рідної Школи при церкві св. Покрови. Моя учителька називається В. Радченко. Вона дуже добра учителька і я її люблю дуже. Вона нас учить географію, історію, українську мову й літературу. У класі ми маємо географічну мапу України. Ми учимося із "Соняшника" і із "Дніпра". До свята Матері ми готуємо такі деклямації: "Божа Матір", "Вовк і ягня", "Не кидай матері", "Зажурена мати" і "Дорогій матері".

Ми маємо також п'єсу "Поклін матері". Я буду грати Марійку, яка мати-ме 12 років. Матір буде грати Валя Михайловська.

Тиждень тому я написала вам листа і відгадала "Казку-загадку". Я люблю читати "Соняшник". За цей місяць у "Соняшнику" мені подобається "Журавель та Чапля". Я вже кінчатиму школу цього літа. В англійській школі я ходжу до восьмої класи і дуже добре вчуся. Я дістала відзнаку за навчання. У нашій класі тільки три дівчини дістали відзнаку. Я вже кінчаю мого листа. Бажаю Вам всього кращого!

З пошаною

Галя Глухів

Шановний Пане Редакторе!

Я називаюся Ліда Михайловська і ходжу до Рідної Школи при церкві св. Покрови. Я в старшій класі і ми учимо географію, літературу, релігію, граматику та історію. Я найбільше люблю літературу. Ми вже вчили про Івана Котляревського та Григорія Основ'яненка. Тепер ми учимо про Тараса Шевченка і я дуже люблю читати його твори.

Недавно ми святкували Шевченкове свято і я заповідала всю програму і деклямувала два вірші, "Розрита Могила" і "До Основ'яненка". Інші учні деклямували "Іван Підкова", "Шевченкова присяга", "Сон" та інші. Один учень читав реферат. Тепер ми готуємося до свята Матері.

Допобачення і з пошаною,

Ліда Михайловська

Шановний Пане Редакторе!

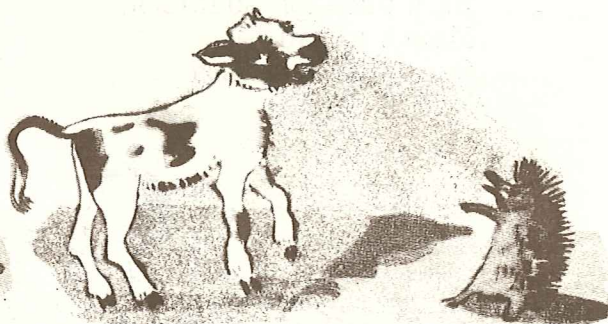
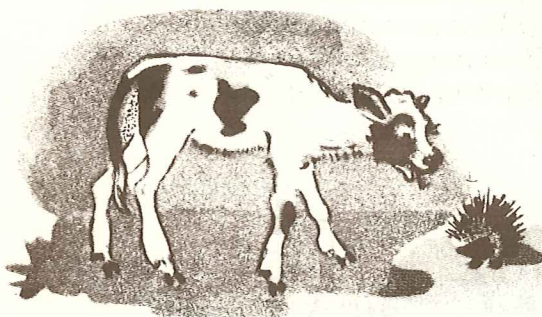
Я ходжу у старшу клясу у Рідній Школі при громаді святої Покрови у Монреалі. Ви мене, може пам'ятаєте із Вашої візити до нашої кляси. Як ви бачили, ми учимо географію, історію, граматику, українську літературу і, нарешті, релігію.

Усі у нашій школі читають "Соняшника", у якому є багато казок та оповідань. Також дуже інтересна книжка "Дніпро", яку Ви випустили і яка є великою допомогою у нашому навчанні.

Як я писав оцього коротенького листа, наша кляса гуділа, повторюючи вірші на свято Матері. Може більше написав би, але вчителька кличе мене і на цьому допобачення!

З пошаною

Олександр Мельник

П. ВОРОНЬКО

ПРО БИЧКА ТА
ЇЖАЧКА

По дорозі біг бичок,
Бачить—лізе їжачок.
Як лизне його бичок,

Поколовся—та вбочок.
Їжачок сміється: „То-то,
Не бери всього до рота“.

ЧОМУ ЧАПЛЯ СТОІТЬ
НА ОДНІЙ НОЗІ

Чапля зшила черевички
І мерщій пішла до річки.
— Чапу-лапу, чапу-лапу,
В мене гарні черевички.—
Поки хвастала ходила,
Черевички загубила.
І стоїть вона в лозі
На одній своїй нозі,
Другу вгору підіймає—
Черевичка немає.

ЯК В РИБАЛОК ВОДИТЬСЯ

Сонце з річки випорсне
Рибкою, як в казці,—
Я беру під руку
Риболовські снасті.

В осоці — карасики,
В чистоводі — щуки.
Й піскаря не вловиш
Без цієї науки.

Як в рибалок водиться,—
І сопілку-дудочку,
І гачок загострений,
І вишневу вудочку.

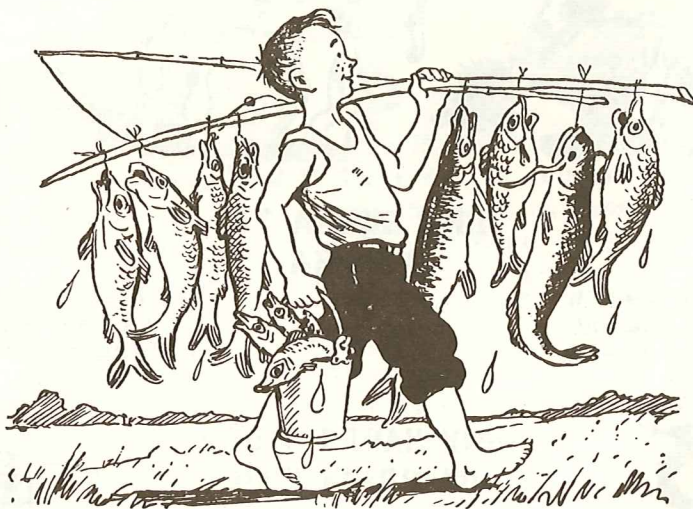
Як в рибалок водиться,
Правди не заховаю,
Мрію упіймати я
Рибу стопудовую.

На траві, на березі,
Я сиджу — поглядаю,
Як пильнує хитро
Рибка за принадою.

Рибу стопудовую
Мрію упіймати я,
Рибу стопудовую
На гостинець матері.

Як в рибалок водиться,
Маю я на оці —
Яка риба водиться
У якій затоці.

Як в рибалок водиться
(Мріють вони гаряче),
Засинаю тихо я,
Мріючи і марячи.

Раптом просипаюся —
Горечко невидане:
Рибки тобі жодної,
Всю ж принаду з'їдено.

Упіймав ще й сома я —
Велетня незвичного.
А вже про карасиків
То й казати нічого.

Як в рибалок водиться,
Друзям я розкажую,
Що п'ятнадцять коропів
Упіймав одразу я.

Правда чи неправда це —
Друзі добре знаються.
Навіть і не сердяться.
Тільки посміхаються...

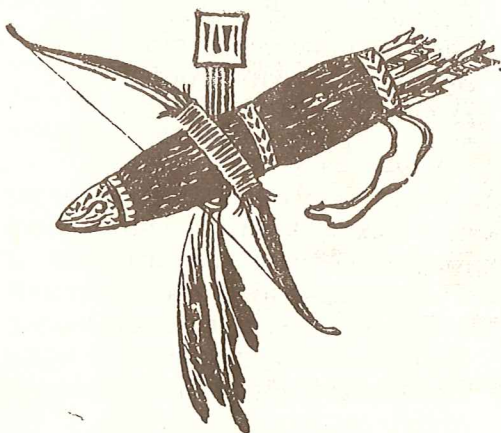
Генрі Лонгфелло

ЛІСНЯ ПРО ГАЙАВАТУ

Переклад з англійської
Костянтина Шмиговського

(Продовження)

xvi

ПО - ПАК - КІВІС

Ч

ас згадати, як По-Пак-Ківіс,
Чепурунчик Єнадізі,
Що його народ звав блазнем,—

Як красунь той Єнадізі
Дратував село безладдям;
Час згадати, як тікав він
Від героя Гайавати,
Пригадати всі мандрівки
І кінець пригод численних.

Там, де берег Гітчі-Гумі,
Там, де дюни Него-Вуджу,
Поблизу Озер Великих
Жив красунчик По-Пак-Ківіс.
Це був той, хто, мов скажений,
Насипав піску у купи
Там, де дюни Него-Вуджу;
Це був той, хто так запально
На весіллі Гайавати
Танцював, мов божевільний,
Танець Старця всім на радість.

Тож шукаючи розваги
Чи пригод, з свого вігвама
Якось вийшов По-Пак-Ківіс
Та й до селища подався.
Там застав юнацтво в зборі,
В хаті Іагу старого,
Що розказував про дивні
Й чудернацькії пригоди.

Він розказував, як ласка
Випускала з неба літо,—
Як зробила в небі дірку,
Як забралася на небо
Й відтіля погоду літню
Зразу ж вислала на землю;
Як поспробувала видра
Перша в небо теж забратись.
Як борсук, бобер із риссю
Намагались це зробити:
На вершини гір піднявшись,
Били в небо кулаками,
Били лапами у небо,
Били, били — не пробили;
Як хотіла росомаха
Першою туди добратись,
Ноги гнула, наче білка,
Й випрямляла, мов цвіркунчик.

«Раз плигнула,— дід промовив,—
Бачить — небо там над нею
Ізігнулось, наче крига,
Коли хвилі підпирають;
Вдруге стрибнула — і чує:
Небо тріснуло над нею,

Як у повінь тріска крига;
І плигнула вона втретє —
Полетіли з неба скалки;
Росомаха — стриб у дірку! —
А Оджіг, химерна ласка,
Вже сидить там поряд з нею!»

«Годі слухать! — По-Пак-Ківіс
Загукав, ввійшовши в хату.—
Я стомивсь від оповідань
Іагу, старого діда,
Та від вміння Гайавати.
Хочу ваше товариство
Я меткішим чимсь розважить!»

І з тороинки шкіряної
Він врочисто витягає
Гру у «чашу та фігурки».
Цих фігурок чотирнадцять,
Пофарбованих у білу
А також червону фарбу:
Дві Кенабік — дві зміючки,
Пішаків два, Інінівуг,
Та дубинка Пагамогон,
Та тоненька рибка Кіго;
Там були іще чотири
Круглих диски Озевобік,
Трое Шешевбуг — качаток.
Костяні були всі, в фарбах,—
Опріч круглих Озевобік,
Що були всі з бронзи й мали
Темний блиск з одного боку.

Всі фігурки вкинув в чашу,
Й добре їх перемішавши,
На долівку висипає
І пояснює гру так він:
«Всі червоним зверху впали,
І стоїть одна Кенабік;
Всі чотири Озевобік
Впали зверху темним боком:
Всього тут — сто тридцять вісім».

Далі знову вкинув в чашу,
Й добре знов перемішавши,
Викидає на долівку
І пояснює всім знову:
«Дві Кенабік — зверху білі,
Інінівуг — зверху білі,
Решта всі — червоні зверху.
Всього — п'ятдесят і вісім».

Так азартної навчив він
Гри усіх, хто був в хатині,
Перебравши всі випадки,
До пуття все пояснивши;
Десять пар очей уважно
Стежили за кожним рухом.
Іагу старий озвався:

«Я чимало ігор знаю,
Грав багато, як траплялось
Жить мені в чужих країнах.
Той, хто гратиме зо мною,
Мусить мать проворні пальці;
Ти не чванься, По-Пак-Ківіс,
Не тягайся ти зо мною,
Бо навчу тебе, як грати
В Пагозейн — фігурки й чашу!»

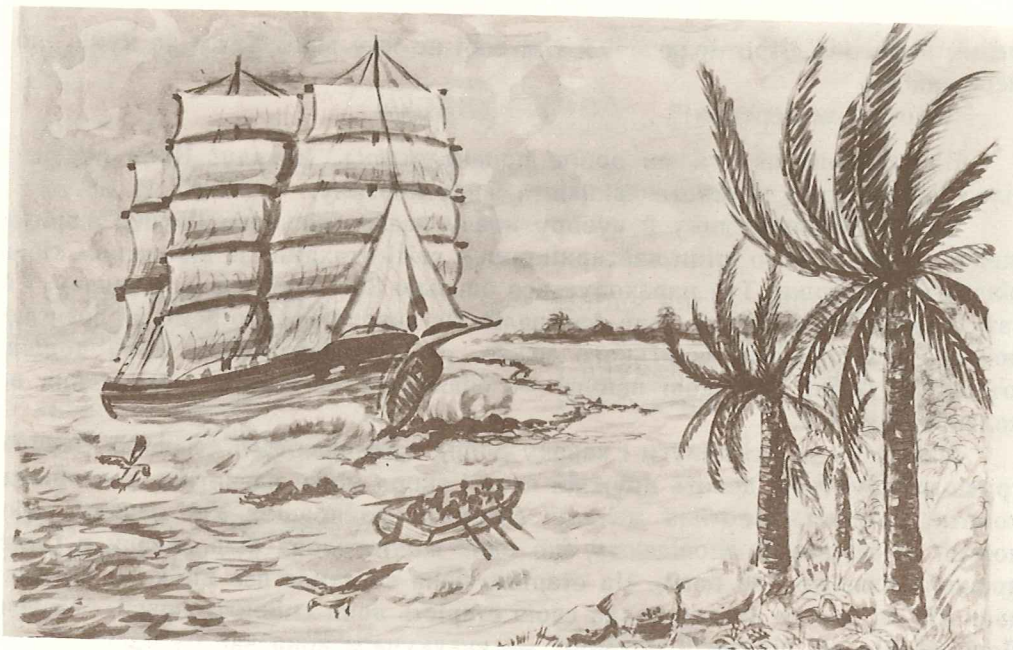
Отже, сіли вони грати —
Юнаки й старі — із дідом;
На одержу, зброю грали
І сиділи до світанку.
Грали, доки Єнадізі,
Доки хитрий По-Пак-Ківіс
Не забрав собі всі скарби,
Найкрасивішу одержу,
Шкури бурого оленя,
Горностайові всі шкурки,
Пояси, прикраси з пір'я,
Зброю, люльки і торбинки.
Десять пар очей уважно,
Мов вовки, на гру дивились.

І щасливий По-Пак-Ківіс
Мовив: «У своїм вігвамі
Я — один, мені потрібен
У пригодах всіх товариш;
Я хотів би Мешінава,
Служника собі хотів би.
Мушу ще раз я рискнути.
І поставити всю здобич,
Все, що виграв я в цій хаті,
На один удар в Пагозейн:
На пристойного хлопчину!»

Був юнак там літ шістнадцять,
Іагу старого небіж,
Зір Туманний називався.

(Далі буде)

ПО ВСЬОМУ СВІТІ

ПАПУГИ й КАКАДУ АВСТРАЛІЇ

П. Вакуленко

Найперші мандрівники, що відкрили Австралію, в описах своїх подорожів завжди згадували про багато видів папуг і какаду, що населяють цей великий континент. Деякі з цих мандрівників навіть називають їх “макао”, але в описі знаменної подорожі “Індевора” капітан Кук говорить: ...“Між птахами, що трапляються тут є дрови, орли, шуліки, ворони, як і в Англії, два сорти какаду — білі й брунатні — дуже гарні папуги, голуби, горлиці та багато видів менших птахів”...

Ці спостереження капітан Кук зробив, як його вітрильник “Індевор” застряг на кораловому рифі майже в самому гирлі річки, яка сьогодні й носить назву Індевор. Доки теслярі забивали дірку у вітрильнику, групи моряків із залози мандрували по довколишніх джунглях. Між ними був і науковець Джозеф Бенкс, що подорожував на “Індеворі” навкруги світу, вивчаючи тваринний та рослинний світ нововідкритих земель. Краса багатьох різнобарвних папуг і какаду дуже вразила цього науковця і він привіз до Англії першу австралійську папугу.

Вчені та дослідники, що прибули до Австралії з першими поселенцями заявляють, що “ніщо не надає Австралії так відчуття тропіків, як численні види какаду і папуг”. Справді, хто не мандрував по евкаліптовому “буші” (ліс в Австралії) і на власні очі не бачив цих чудових птахів, не може уявити собі яскраво-барвистого забарвлення цих мешканців “бушу”. У деяких місцевостях не треба подорожувати далеко за місто, щоб помилуватись їхньою красою. Пам’ятаю, якось я проїздив автом через евкаліптовий ліс. Поодалік на галявині стояв великий старий висохлий евкаліпт: химерно покручені гілки, половина стовбура вигоріла і чорніла предовгим дуплом. Але не цей драматичний вигляд притягнув мою увагу: усі гілки його мерехтіли яскраво-зе-

леним кольором. Протираю очі й сам собі не йму віри. Кажу до кума, що за керівницею:

“Що з тим деревом!”

Він зупиняє авто й ми добре придивляємось. Какаду! Вони обсіли всі гілки й зробили з мертвого евкаліпта живу картину.

Щоб злагіднити дику й сувору красу австралійського “бушу”, природа щедро наділила його цими найгарнішими в світі птахами, за винятком хібащо південної Америки. Тут нараховується близько 300 видів папуг і какаду, і багато з цих видів властиві лише Австралії. Не дивлячись, що вони не досягають розміру південно-американського макао, своїм забарвленням вони дорівнюють їм. Деякі карликові папуги — баджеріга — мають забарвлення всіх кольорів веселки.

Майже чи не всі папуги і какаду добре приживаються в неволі. Червоногруда какаду, гала, досить дружній птах і скоро може навчитись повторювати короткі речення, але біла какаду говорить найкраще. Усі какаду мають довгий вік життя. Розповідають, що одна жовтоголова біла какаду в Сідней прожила близько 120 років. На старість вона втратила все пір'я, за винятком двох пір'їн, але не дивлячись на свою старість вона смішила людей: “Полечу! Полечу! Ще дві пір'їни й полечу!” — вигукувала вона час од часу.

ВАЖКІ СЛОВА

Я і мама до бабусі
Їхали на автобусі.

— На автобусі, Панас!—
Бабця виправила нас.

На автобусі отому
Ми приїхали додому.

— Автобусом прибули? —
Нас питати почали.

Що за слово! Ми не знаєм,
Як його нам вимовлять!

Краще будемо транваєм
До бабусі приїжджать.

Бабця знову виправляє.
— Що? Транваєм? Ай-ай-ай!
І найменший хлопчик знає,
Що трамвай, а не транвай!

Ось ми знову у бабусі.
— Ви транваєм прибули,
А чи знов на автобусі?

— Пішки,
Пішки ми прийшли!

Понад п'ять років у Торонті існує балетна студія "Аполон", якою керує відомий педагог-хореограф А. Заварихіна. У цій студії навчається кілька десятків дітей.

На нашому фоті: Майбутні балерини, більшість яких є читачками "Соняшника".

На першій сторінці обкладинки: Учениці студії "Аполон" Алла Котецька, Ірина Шмигельська та Тамара Скринник виконують східній танець.

Mr. W. Rewuckyj,
505 Roselawn Ave.
City.

О. ПАРХОМЕНКО
ДОБРА КАША

Мама Зою годувала,
Посадила до стола,
В кашу маслечка поклала:
— Їж-но, доню, щоб росла.

Та чомусь не їсться Зої,
Кулачками очі тре:
— Хай матуся дасть пісної,
Хай це масло забере!

Поки так вередувала,
В каші маслечко розтало.
Заспокоїлась мала,
В руку ложечку взяла.

— Добра каша, тільки мало,
Дайте ще такої!
...Так чого ж вередувала? —
Запитайте Зої.

„СОНЯШНИК”, ілюстрований місячник для дітей.

Редактор — Петро Волиняк

Передплата на рік: Канада — 3.00 дол., США — 3.50 дол. Авст
й Англія — 20 шилінгів, інші країни — рівновартість 3.00 доларів.

Передплату і все листування слати на адресу:

“NOWI DNI”, Box 452, Term. “A”
Toronto, Ont., Canada.